

Kimi

– E.Kirişçi · 19 Haziran 2018

Kadınlar günü tüm lezzetiyle devam etmekte, üçerli, beşerli gruplar kendi aralarında fısıldaşmaktaydı. Salonun köşesinde kendi halinde küçük bir çocuk arkadaşsız kalmış somurtuyordu. Tombik bir teyze çocuğu fark etti. Uzaktan kaş göz işareti yaparak güldürmeye çalıştı. Çocuk çaresiz, zoraki sırttı. Teyzenin hoşuna gitti. Pastasından çatalıyla bir parça alıp ağzına götürdü. Çocuk, dudakların kremaya bulanışını lokmanın yavaşça çiğnenmesini soluksuz, endişeyle seyretti. Teyze tabağı bırakıp yerinden kalktı. Çocuğa doğru yürürken el işaretleriyle dikkati üzerinde topladı. Bir anda salona sessizlik çöktü. Çocuğun annesi teyzeye dikkat kesildi. Çatalı yavaşça sarma tabağına gitti. Teyze; sanki yalıya çarptı çarpacak yaklaşan gemi, soluğu çocuğun önünde aldı. Çocuk kapattığı gözlerini yavaşça araladı. Teyze yüzüne kocaman bir gülümseme kondurdu. “Söyle bakalım, anneni mi daha çok seviyorsun yoksa babanı mı?” Çocuğun annesi nefesini tutmuş açık kalan ağzına sarmayı götüreceğim derken çenesine yapıştırdı. Çocuk dudağının kenarına sıçrayıp yapışan kremalı kek kırıntısını parmağıyla sıyırıp düşürdü. Gözlerini kıstı, dişlerini sıktı. “Sizi, sizi sevmediğim kesin!” Kahkaha atmamak için kapatılan ağızlar, şişen yanaklar...